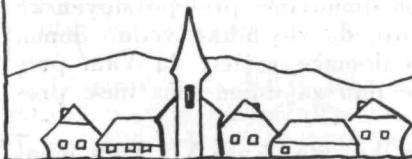

Pojdimo po svetu

PKS

Soča pri Sv. Luciji

Sv. Lucija. Izliv Idrije v Sočo

Ciril Drekonja Bela voda

»V srednjem veku se je namreč Soča sploh le Bela voda ali Bela reka imenovala.«

S. Rutar: Zgodovina Tolminskega.

Tisoči let...

Neutrudno so odnašale vode z gora bele kamne, jih gladile, krožile. Valile so jih v skupno strugo Soča, Koritnica, Učeja, Tolminka, Idrijca z Bačo. In si je Soča postlala zibel svojega teka z belim prodrom, ko s plenicami lepe Vide.

Bela voda med belim prodrom...

V penah, belih ko mleko, preskakuje skale, ki so jih sile zvalile v strugo. V penah si krči pot med stenami trdega kamna.

Bela voda!

Tisoč in pol let je skoro minulo, odkar je prišel naš rod k njenim bregovom, jih posedel in si tam ustanovil svoj dom. Živel je svobodne dni. Roboval Čedadu, Ogleju, goriškim in tolminskega grofom, hlapčeval Dunaju... A Bela voda je tekla prosta po beli strugi. In je vanjo odtekal znoj naših mož in so se vanjo splakovale solze naših žena.

Naš rod je ostal.

Beli prod so obrobile zelene vrbe. V pomladnih sapicah valové vitka stebla proti Pečem. Leto plove v gore. V jeseni se nagnejo k jugu. Ostre sape režejo s šib orumenele liste. Leto odhaja z gora. In ko se čas obrne, zopet ozelenijo vrbe ob Soči. Ozelenijo in nežna zelen obeta novo pomlad, čas moči in vstajenja.

Naš rod bo ostal.